

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1893-1895. L
84:1 - 7**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Lauvskrona

6. 2. 74.

Kära, kära väu!

Har inte turts se på ditt porträtt
 på flera dagar. Det kom för mig
 att jag möjligen kunnat göra dig
 ledsen eller sára dig med mitt bref.

Det kunde ju nämligen uppfat-
 tas så som om jag ej vore nöjt
 med hvad du skrifvit och ville lära
 dig dikta bättre. Men du vet ju att
 jag tycker om hvad du skrifver
 och meningen var ej, att du skulle
 skriva bättre, utan bara mer
 ur ditt innersta djupa för mig

Jag skrifver ty jag
 kan för mig på bättre.

ty jag
 ville
 ha ditt
 alla om jag

enskilda nyctnings skull. Det
var förfärligt att tänka, att jag
skulle ha kunnat lägga in sten,
om äv aldrig så liten, på den
börda du har att draga och så
beslöt jag, att jag skulle aldrig
mer vara så oaktämsam.

Nu är jag allt bra glad åt ditt
bref. Du är var.

Det gläder mig, att du blifvit
firad. Hvarför tycker du inte
om det? Det tar jag som ett
alags bekräftelse på att jag har
rätt att förstöra min tid med
romanskripning och för mig
finnes bara och har aldrig

Jag minnar inte heller, att du skall
hasta bort hvad lifvet gete dig, det
är mycket bra att vara modig, och
ihärlig och själfbeherkad och
var att umgås med människor,
men publikum är en grym siff,
som inte nöjer sig, förvån han
dricker hjärtblad.

Förlåt mig om, du gaf mig lof
att skrifa om dig själf och så
inger du mig ett så oynligt begär
att reta dig, eller kyssa dig, eller
jag vet inte hvad, till jag får af
dig själfbeherkningen. Om du
bara visste hur söt du var, när
du sade: Kan du inte tänka dig

att jag håll så mycket af min
man att jag inte vill gifta om
mig. "Skrikaraste jag skall tycka
om dig så länge jag lever, bara
för det yttrandet."

Det var då väl att den bok
på det hela taget blef gillad.
Kanske deras tal om personlighet
är det samma jag menar. I alla
fall måtte de nu kunna arbeta
med fast tro. Jag skulle väl
också kunna det om andra kunde
genom tro på sina arbeten, men
för närvarande är jag en olycklig
skeptiker. Jag kan nog tro att
den vetkan blott romantikerna

var dig svår, det är som när
jag råkar ut för realister i Köpen-
hamn. Men efteråt skrifer man
likofullt på sitt eget vis och det är
helt visst mycket svårare att gå
in i motströms läget.

Har du hört om all den röra
af kvinnor Heidecrantz samlat
omkring sig? Det synes mig som
skulle han vara i svårt frång-
mål och nästan gå och söka
efter någon hyggelig ^{dame} som inte
var kär i honom och som han
kunde få råd af. Det var verk-
ligen något hjälplösa öfver
honom. Var nu snäll med

människor med det, att jag tänker, att en liten ertighet från min sida ingenting betyder för dem. Men det är ju en liten ertighet från min sida ingenting betyder för dem. Men det är ju en liten ertighet från min sida ingenting betyder för dem.

hans om han kommer
sigen. Hela Stockholm vet nog
hans historia. ifall du gillar fråga,
jag fanns där för ruskig att berättas.
Ihuller det verkligen kunna
vara så att sådana där för-
ingående kvinnor som jag
kunnat slå ut på dig. Jag
tror nog, att du såg det, men
tror att detta skulle bli oss en
skiljemurs till. Därför kan jag
nu tro att du kan tycka om mig.
Du skall du inte tro, att jag
är ovärdig när jag säger "jasa"
det är bara, att jag tycker om
förträtt är så litet att ja. Jag är
verkligen så totalt utom all person-
lig egenskärllek att jag ofta stöter

funnits mer än den enda lidel-
sen att få författa. Jag är ej
själfstävlig nog ännu att kunn-
na skriva, utom att någon tyckte
om det. Så skulle jag i all evig-
het få förbli lärarinna och aldrig
föhelt och hållet egna mig åt min kal-
lelse. Därför är jag nöjd med
att firas och skulle känna mig
om det ej egde runn. Ah, tänk
att återvända till de tiderna, då
alla tyckte att jag bara förslösade
den tid jag satt vid skrifbordet
då ingen tänkte på att jag behöfde
stillhet och arbetaro.

Det var ju klart att du skulle

bli litet sjuk af Stockholmsluft.
Det har jag också varit. Man sof-
ver ju så uselt släppte och har
för roligt. Tacka vet jag Landskro-
na.

Det är så svårt att förklara hur
jag menar med att jag alltiid skall
tycka om dig, för det där yttrandet, du
vet, ty jag trodde nu inte ett ögon-
blick, att du sade full sanning dä.
Det var svarare som om du velat
att det skulle vara så, som om du
hadde en sådan ideal fordran på
dig själv och särgele öfver att
du ej kunnat uppfylla den. Det
lägger mig nog hinder i vägen, men